

Güneş'ime.

tanışma

Güneşli bir sonbahar günüydü. İstanbul'un dar sokaklarından birinde, küçük bir kedi hem uyukluyor hem güneşleniyordu. Simsiyah bir kediydi bu; ancak, iki çocuk yumruğu büyüklüğündeydi.

Siyah kedi, fıstık yeşili gözlerini açarak sokağın iki yanına bakındı. Şu yaramaz kız kardeşi de nereye kaybolmuştu acaba?

Sokak boştu. Kedi yine gözlerini yumdu.

Uzaktan bir araba sesi duyunca tekrar gözlerini açtı.

Bir okul servisi yaklaştı, yaklaştı... Servis önünden geçerken siyah kedi, yüzünü cama dönmüş üzgün bir kız çocuğu gördü. Kız çocuğu ve kedi göz göze geldiler.

Nisan, hiç bu kadar mutsuz olmadığını düşünüyordu. İkinci sınıfa başlamıştı. Taşındıkları için okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Sınıfındaki bütün çocukların kendi arkadaşları vardı, ama Nisan yalnızdı.

Öğretmeni, “Dersi dinle, kızım,” diye azarlamıştı onu.

Sınıfındaki Korkut adlı çocuk saçını çekmişti.

Sıra arkadaşı İlke ders aralarında gidip, diğer kızlarla oynuyordu.

Oğlanlardan biri, sınıftaki herkese doğum günü davetiyesi dağıtmıştı, ama Nisan’a vermemişti.

Servisteki Hasan da yol boyunca kafasına kâğıt parçaları atmıştı.

Nisan’ın gözleri dolu dolu oldu. Bir an önce odasına kapanmak istiyordu.

“Sizin sokağa geldik; haydi toplan, tatlım,” dedi servis hostesi Sevgi Abla.

Nisan kaşlarını çatarak çantasını kucakladı. Acaba bir daha mutlu hissedebilecek miydi kendini? Acaba bir daha arkadaşları olacak mıydı? Acaba...

İşte, tam o sırada, kaldırımında oturan bir

kediyi gözüne ilişti. Servis aracı önünden geçerken, kediyi gözleriyle izledi. Kedi de ona bakıyordu.

Servis aracı durur durmaz emniyet kemeri açılıp kapıya atıldı.

“Dur, tatlım! Elimi tut, önce ben ineyim,” dedi Sevgi Abla.

Nisan kulak asmadı. Kapı açılır açılmaz araçtan indi. Zar zor elini yakalamış olan Sevgi Abla’yı çekiştire çekiştire, sokağın aşağısında gördüğü kedi yavrusuna doğru sürüklemeye başladı.

“Sizin ev bu tarafta, Nisan! Nereye gidiyorsun? Bir dakika, tatlım, ne—”

Nisan çoktan kedi yavrusunun yanına varmıştı bile. Kedi başını kaldırıp Nisan’a baktı.

“Miii!” dedi incecik bir sesle.

Simsiyah bir yavruydum bu. Gövdesinde tek bir beyaz tüy bile görünmüyordu. Yün yumağı gibi toparlacıktı.

Nisan merakla bakarken, simsiyah yumağın içinde iki yeşil göz açıldı ve Nisan’a dikildi.

“Miii!” dedi yumak.

“Hiiii!” dedi Nisan. “Ne tatlı bir kedi yavrusu!”

Tüy yumağının arkasından Nisan’ın iki karışı kadar uzun, fırça gibi bir kuyruk çıktı ve yerde yılan gibi kıvrılmaya başladı.

“Miii!” dedi yavru, kendi kuyruğunun yerde oynamasını seyrederken

“Hiiii!” dedi Nisan. “Ne kadar uzun kuyruğun var senin!”

Nisan kedinin önünde çömeldi. Kedi fısıltık yeşili gözlerini kocaman açarak ona baktı. Nisan'ın hemen kediye kanı ısındı. Onu kucağına almak, okşamak istedi.

Tam elini kedi yavrusuna uzatırken, Sevgi Abla onu geri çekti.

“Tatlım, sokaktaki kedi yavrularıyla oynanmaz ki! Hastalık taşıyor olabilirler. Hem annen kızmaz mı?”

Servis aracının kornası öttü.

“Haydi, tatlım, seni evine götüreyim. Şoför Ağabey bekliyor. Daha diğer çocuklar da evlerine gidecek.”

Nisan yine kulak asmadı. Çömeldiği yerde ne yapabileceğini düşünüyordu. Kedi yavrusunu bırakıp gitmek içinden gelmiyordu. O kadar minik, o kadar tatlı görünüyordu ki!

Sevgi Abla yine elini çekiştirirdi, ama Nisan bu kez de oralı olmadı.

“Haydi, tatlım, kalk ordan...” Sevgi Abla, bir şeyler söyleyip duruyordu. Oysa, Nisan'ın aklı bambaşka yerlerdeydi.

Ya yavrunun annesi yoksa, diye düşünüyordu Nisan. Ya sokakta yapayalnız yaşıyorsa! Kim besliyordu zavallıcağı? Yağmur yağarsa, nereye sığınacaktı?

Bu arada kedi yine kuyruğuyla ilgileniyor, oynayıp duran ucunu yakalamaya çalışıyordu. Nisan gülümseyerek izledi onun oyununu.